

правяше продаването имъ почти невъзможно, тъй щото тѣ се обръщаха на мъртъвъ капиталъ. Издаде се ново постановление за бързото подигане на 300,00 души; всичкитѣ френци отъ 18—40 години бѣха обязани за подлежащи на постояненъ наборъ.

Холландския щатхалтеръ, подъ влияние на английското правителство, се отнасяше особено враждебно къмъ Франция. Противъ него бѣха насочени и първитѣ удари: рѣшиха да зематъ Холандия. Дюмурие, като бързаше по лични съображения, за да се отличи, прѣдприе тоя походъ съ недостатъчни сили. На 17 февруарий, той стѣпи на батавската територия, като издаде въ същото време успокоителни за населението прокламации. Но скоро нѣколко несполуки, испитани отъ неговитѣ помощници, принудиха го да отстъпи къмъ Меза, а самъ той бѣ рѣшително разбитъ при Нарвиндъ на 18 Мартъ,

Тогава той почна да обвинява всичкитѣ въ своитѣ несполуки; помощниците му биле криви, че не го биле у време поддържали; комисаритѣ на Конвента криви, че съ своитѣ революционни обноси, биле му отнели симпатиитѣ на страната, на даже и правителството, което не го снабдило съ достатъчни сили. Той безразсѣдно се прѣдаде на прѣстѣпни и честолубиви проекти, които се вижда да сѣ го бласняли прѣди почването на самия походъ: той тъкмеше да съсрѣдоточи въ рѣцѣтъ си всичкитѣ военни сили въ Нидерландия, и да основе нова република, на която самъ той да бѣде главата; той тъкмеше да стане властителъ на положението, посредствомъ съглашение съ каолицията, да трѣгне за Парижъ, дѣто да смаже партиитѣ, да растури Конвета и да възстанови монархията отъ 1791 година въ полза на херцога Шартрски, най-голѣмия синъ на Филипъ-Егалите.

Конвента, извѣстенъ за тие прѣдателства, натовари петтима отъ членоветѣ си да идатъ въ станътъ на Дюмурие съ заповѣдъ или да го накаратъ да дойде да се